

dobi strokovnjak zanimivosti na vsaki strani; mi tu na nje le opozarjamo. Sploh pa, kdor bo odslej vprašal Miklošičev etimološki slovar ali tudi Pleteršnikov za izvor kake besede, treba se mu bo najprej prepričati, ni li pisal kaj o njej naš pisatelj; zlasti se s temi razpravami lahko okoristi dotični odstavek v Sketovi slovnici. — Od tako delavnega gosp. pisatelja smemo pričakovati še mnogo temeljitih del, ki bodo kakor ta pričala o zmožnosti in trudoljubivosti Slovencev.

Dr. Jos. Tominšek.

Rokovnjači, narodna igra s petjem v petih dejanjih, po Jurčič-Kersnikovem romanu spisal Fran Govekar. Overturo in glasbene točke uglasbil Viktor Parma. Tiskala in založila „Goriška tiskarna“ A. Gabršček. Te priljubljene narodne igre je izšel drugi, popravljeni natisk. Cena 80 h.

Talija, zbirka gledaliških iger, ureja Fran Govekar. V Gorici 1904. Tiska in zalaga „Goriška tiskarna“ A. Gabršček. Te zbirke je izšel 17. snopič, ki obsega E. Raupachovo žaloigro „Mlinar in njegova hči“.

Letopis Matice srpske. (Konec.) Od starih ilirskih pesnikov živita samo še Ivan vitez Trnski, predsednik društva hrvaških književnikov, in fra Grgo Martić. Tretji, Stjepan Iljašević, je umrl 2. januarja 1903. leta (Zimzelenke). Jos. Eug. Tomić se je jel pečati posebno z romanopisjem, dočim so pesniki Nap. Špun-Strižić, Franjo Ciraki, Ivan Zahar in drugi umolknili. Dr. Fr. Marković, ki se je odlikoval s svojimi dramami, se je zaglobil v filozofske študije. Hugo Badalić, prevodilec Goethejevega Fausta, je izdal l. 1897. v zalogi Matice hrv. svoje izbrane pesme lirske, rodoljubne in reflektne vsebine. Njegov drug iz te dobe je profesor filozofije, dr. Gjuro Arnold, čigar tožne pesmi so izlivi o nestalnosti, ločitvi in o zmagi zlobe nad krepostjo. Hranilović je zaslovel po svojih „Žumberačkih elegijah“, Avgust Harambašić razvija krčevito plodnost, se odlikuje po lahkoti pevanja, ali je precej površen. Silvije Kranjčević je pesnik skepse in pesimizma. Najnovejša zbirka njegovih pesmi „Trzaji“ obsega mnogo lepih idej, ali preveč je v teh pesmih simbolizma in nejasnosti ter svetobolja. Josip Milaković je rodoljuben pesnik nežnega temperamenta brez posebnega poleta. Tugomir Alaupović, rodom Bosanec, izraža krepko svoje rodoljubje v lepem jeziku ter je s tem zasenčil mnoge druge pesnike, vendar se nam zdi, da je g. Hranilović premalo iztaknil njegovo gostobesednost brez globoke psihologije. Stjepko Ilijić, kakor doslej navedeni trije pesniki, deluje v Bosni. On ima mnogo zdrave simbolike v svojih pesmih, vendar nikdar ne zahaja v meglovitost dekadentstva.

Druga skupina so dalmatinski pesniki. Najstarejši je dr. Ante Tresić-Pavičić. Njegov slog je visoko doneč, obzorje prostrano, fantazija bujna in vendar refleksija hladna in gostobesedna. Rikard Katalinić-Jeretov je ljubezniv pesnik, ki daje duška svojim plemenitim čuvstvom, vendar ne more prav ogreti. Bratje Nikola, Ivan in Mato Ostojići. Prvi se odlikuje po mirni in trezni ljubezni do domovine in ostrim promatranjem človeških prilik. Drugi je prvemu soroden; posebno se dojemajo srca njegove elegije. Tretji je idealen rodoljub in prijatelj svobode. Heres de la Maraja (Milan Begović) je udaril v svoji knjigi „Boccodoro“ na zastarele strune aristokratske španjske lire. Vladimir Nazor piše epske pesmi iz mitološke dobe. Jezik je lep, stih pa so presvobodni, predmet samo za poznavalce mitologije užiten. Ante Petravić je rodoljuben pesnik, ki se kreče v retorskih figurah v razblinjenem slogu. Marin Sabić (Trenutci) je samozadovoljen pesnik, ki mu je edini predmet njegova lastna oseba in njegove ljubavne spletke in nezgode. Dinko Sirovica je patriotski pesnik, ki realno opeva